

} INTERZONE {

II

MIA RUDFELD

Interview med Spant Studio

ANETTE HARBOE FLENSBURG

Det, der viser sig som skjult

Interview med Spant Studio

Hytter i Vorupør og New Aarch kontorlandskab — fra idé og repræsentation til virkelighed

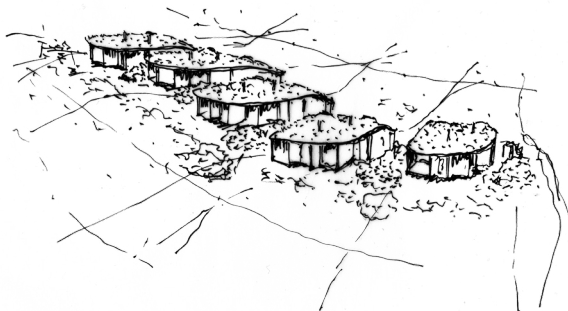
MIA RUDFELD

Spant Studio Arkitekter er en lille tegnestue, der har til huse i en konverteret container, som ligger på Institut for (X) i Aarhus med naboer som Godsbanen og den nye arkitektskole. Tegnestuen består af arkitekter og partnere Troels Thorbjørnson og Kasper Baarup Holmboe samt studentermedhjælper Karl Berg Pedersen. Spant Studio beskæftiger sig med projekter i møbel-, rum- og bygningsskala. De enkelte projekter knytter sig ikke nødvendigvis til én skala, da disse til tider griber ind over hinanden.

Interviewet tager udgangspunkt i de to projekter Hytter i Vorupør og New Aarch kontorlandskab, herunder de dertil skabte hæve-sænke-borde.

Hytter i Vorupør

OM PROJEKTET

Projektet *Hytter i Vorupør* er placeret på en stejlt skrånende klit, helt op til § 3-beskyttelsesområdet, som har afstedkommet deres unikke udseende og kurvede tagryg. Husene er opbygget efter bygherres ambitioner om et luksusprodukt til deres udlejningsportefølje. Hvert hus består af to udlejningsenheder; en firepersoners enhed og en sekspersoners enhed – som kan slås sammen via en intern forbindelse. Det gør de fire huse i stand til at huse op mod fyrrer mennesker i spidsbelastede perioder.

Status

Fire huse er opført og aktive som udlejningsenheder

År

2020-2021

Lokation

Nr. Vorupør, Cold Hawaii

Areal

70 m² netto, 280 m² total

Bygherre

Feriepartner Thy

Rådgiverteam

Kasper Holmboe & Troels Thorbjørnson, Spant Studio
Anders Carlsen, Tid & Rum

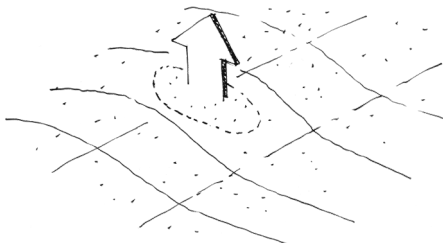
Projektet tog udgangspunkt i et ønske om at skabe nogle lækre campinghytter på en unik beliggenhed, og samtidig gjorde en ændring i campingreglementet, at der blev åbnet for nye byggemuligheder. Vi blev inviteret med i arkitektkonkurrencen, hvor vi præsenterede et skitseforslag, der tog afsæt i nogle hytter, som så færdige ud på tegningerne og visualiseringerne, men som ikke på nogen måde var detaljeret teknisk endnu. Til at skitsere projektet afleverede vi en projektmappe med tegninger, tekst og beskrivelse samt en 3D-printet model, hvor man kan tage taget af og se ned i huset for bedre at vise vores tanker. På den måde kunne vi nærmest gå en tur med bygherre i huset.

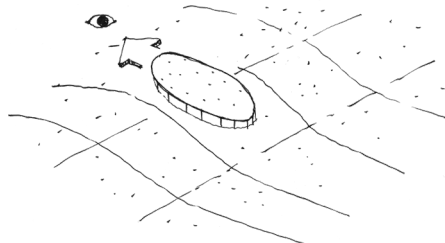
På campingpladsen var der et specifikt område, en klit, hvor der ikke kunne opstilles campingvogne eller telte grundet terrænet. På mange måder var det et ubrugeligt område for en campingplads. Det var der, projektet skulle placeres, og der skulle være kig til havet.

Der knytter sig en række lovstof til det at skabe bygninger, som ændrer sig ofte, og som samtidig definerer og bestemmer byggeriet. I det konkrete projekt identificerede vi i campingreglementet en mulighed for at sammenlægge hytterne to og to i en størrelse på op til 70 kvm. Dette gjorde det muligt at imødekomme bygherres ønske om at have et skalerbart produkt, hvor man både kan udleje en lille luksusenhed i huset til to til fire personer, en lidt større enhed i den anden side af huset til fire til seks personer eller slå dem sammen og leje hele huset ud til ti mennesker.

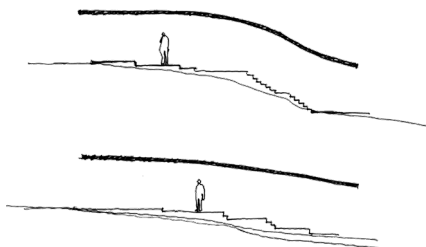
Kombinationen af størrelsen på de dobbelte hytter, lokalplanen for området og campingreglementet betød, at hytterne kunne komme op og få kig ud

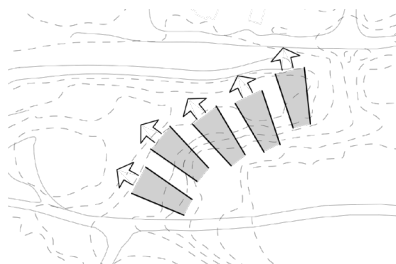
Bygningens fodaftryk hæves op i taghøjde og belægges med sand og bevoksning fra grunden.

Mod ankomstsiden fremstår husene mere aflukkede og mod udsigten åbner dig sig op i store glaspartier.

Den samme hytte kan optage større eller mindre niveauspring ved at indarbejde flere eller færre trappetrin i ganglinjen gennem hytten.

Alle hytterne placeres således på grunden, at hver enkelt udlejningsenhed får maksimal, uforstyrret udsigt.

over den klittop, som de skulle placeres på. Vi ønskede, at man, når man træder ind i huset, stiger eller rejser op til udsigten. Vi har fra starten haft et klart ønske om at skabe nogle hytter, som placerede sig i landskabet. Ofte bliver campinghytter nogle standardiserede størrelser, som er færdiglavet og bliver hejst ind. Vi ville lave nogle stedsspecifikke hytter, som forholder sig til de omgivelser, de ligger i. Vi bestræbte os på, at vi ville skabe nogle hytter, som også gav noget til beskueren, når man kom gående nede på stranden, hvor alle må færdes.

Vi fandt nogle historiske luftfotos, der viste, at inden man gravede de plateauer ud, som pladsens resterende vogne og hytter ligger på, så klitten helt anderledes ud. Vi fandt ud af, at hvis vi reetablerede klitten, så opnåede vi et terræn, der var nemmere at ligge hytterne smukt i. Samtidig blev det muligt at komme op over klittoppen, hvilket gav noget til både projektet og landskabet på campingpladsen. Lovgivningen har i den forstand været afgørende for, hvordan hytterne blev formgivet.

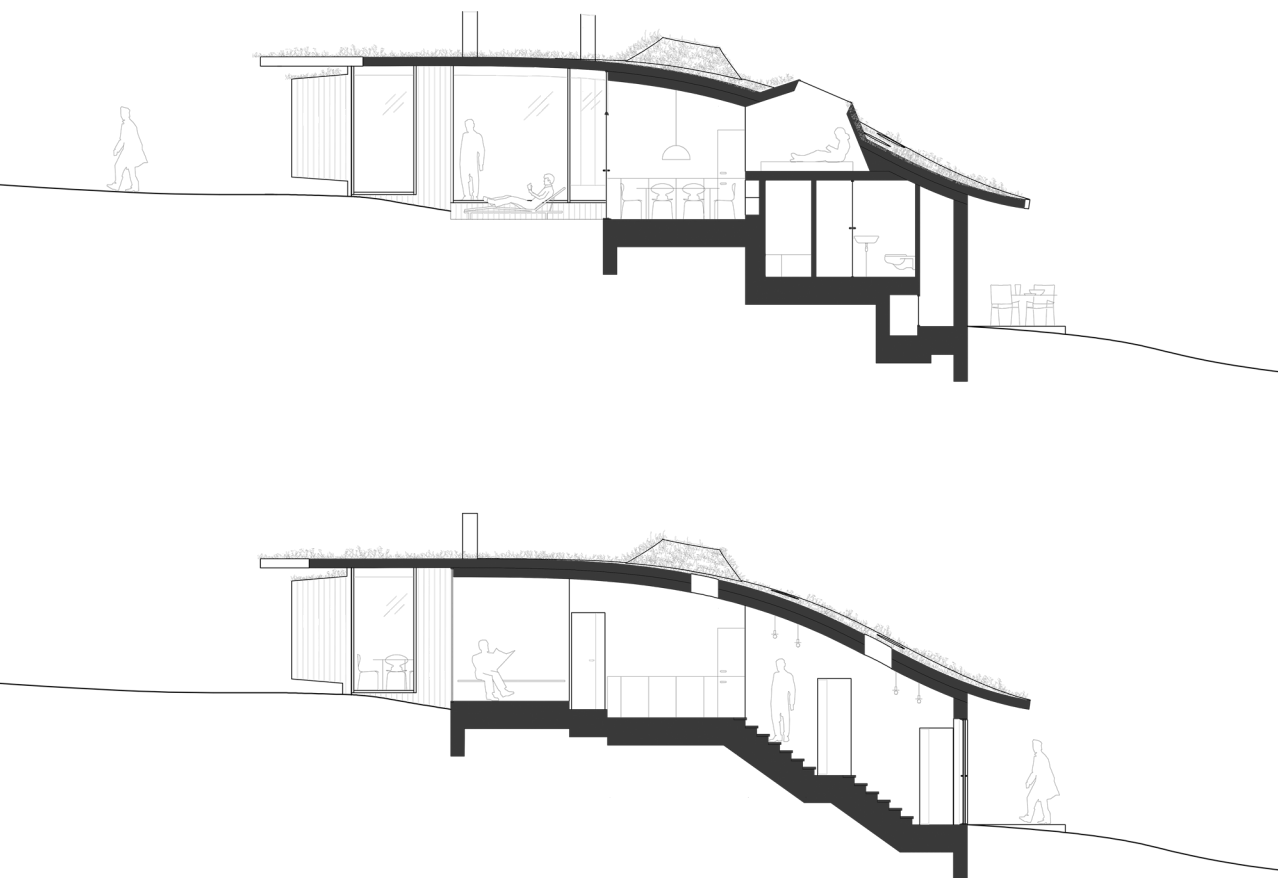
En kold januardag var vi ude på området og tage billeder og gå en tur. Man bliver nødt til at se stedet og mærke det med kroppen, for at man kan få en fornemmelse for rummet, proportionerne, lyset m.m. Vi oplevede stedet i dets elementer med regn og vind og med den beplantning, der var på området. Med billeder, oplevelser, opmålinger og tegninger fra stedet gik vi tilbage og startede en idégenereringsproces. Campingpladsen var som udgangspunkt temmelig tætbygget, så på sin vis kom udformningen af husene også ud af en tanke om, om man kunne lade være med at bygge et hus der. Tanken var at tage en kniv og skære en oval i bakken, som man hævede op. Når du var inde i huset, kunne du se ud over vandet, men når du kom nede fra byen eller fra den centrale vej i byen, ser du ikke tagbe-

klædningen, som har samme bevoksning som på det øvrige af klitten. Det var på en måde en tanke om at lave et ikke-hus, eller i hvert fald indtænke det så godt i landskabet som muligt og bevare nogle af de kvaliteter, der er i det eksisterende landskab. Hovedet på sømmet blev egentligt, at Troels en dag kom og sagde: "Det allerbedste for det her sted er, at man ikke bygger et hus", hvilket var rigtigt. Så hvordan sørger vi for, at vi bevarer stedets kvaliteter? En ting er rumligheden inde i selve bygningen eller arkitekturen, men bygningen tager også sin plads i rummet omkring det. Det påvirker det omkringliggende rums karakter og rumlighed, når man bygger nyt. Dette gør sig både gældende, når man bygger inde i byen, hvor man bor tæt, og hvor mange mennesker skal omgive sig bygningen, og ude i naturen,

3D-rendering af hyttebebyggelsen set fra syd med Vorupør Havn i baggrunden. Tagene har samme tagbelægning som grunden i øvrigt og husene fremstår mere lukkede og private mod campingpladsen. Der er terrasser rundt om husene, så man altid kan sidde i solen.

Tværsnit, der viser niveauforskydningen.

hvor man har et ansvar for, at de mennesker, der bruger naturen, heller ikke bliver generet af arkitekturen, men at den nærmere understreger det.

Vores take på det var, at vi tog det eksisterende landskab og løftede det op i luften og lavede et hus under. Vi havde lavet et hus eller et koncept, hvor der var indbygget nogle justeringsmuligheder, som imødekommer, at landskabet ændrer sig, der hvor de fire huse skulle bygges. Vi kunne ikke ligge nøjagtigt det samme hus fire steder. Jo mere terrænspring der var over den grund, man skulle bygge på, jo mere interessante rum fik man inde i selve huset. Mængden af trappetrin og plateauer i huset bidrager til rejsen op gennem huset, det understreger oplevelsen af at bevæge sig fra

ét niveau til et andet. Man starter i et lille rum nede i entréen, tager overtøjet af, bevæger sig op forbi soveværelset og ender oppe i den gigantiske panoramaudsigt, der er øverst. Der er noget, som drager en nede fra det nederste plateau. Der er fire niveauer hele vejen op gennem huset.

Hytterne er feriehus, og vi ønskede, at de skulle give en oplevelse. De skal være oplevelsesmæssig luksus. Vi har forholdt os til stedet og til opstigningen og forsøgt at gøre det til en oplevelse. Vi arbejder også med et opgør med kvadratmeter-lefleriet, hvor det er størrelsen på huset, som er afgørende. Det er derfor, man i Danmark har noget af det mindst meningsfulde byggeri, klima- og miljømæssigt. Vi arbejder ud fra, at der er nogle præmisser til stede, som der skal arbejdes under. Vi har en bestemt mængde penge til rådighed og en specifik grund; hvordan får vi ud fra dette skabt det bedst tænkelige rum, både til grunden og til de mennesker, som skal bo i det. Det har været samme tilgang, vi har haft i projektet. Det gode var her, at projektet var bundet omkring lovgivningen, der bestemte, at huset ikke måtte være mere end 70 kvm og skulle kunne huse ti mennesker. Derfor har vi arbejdet i lag. Vi har et værelse i ét niveau, så går man nogle trin op og kommer op i stuen, og fra stuen kan man komme op på en hems. Man befinder sig således i værelser, som nærmest ligger oven på hinanden. På den vis taler huset til det legende barn, der er en oplevelse i det. Vi udforsker huset og går på opdagelse. Nybyggede huse er ofte meget rationelle i deres struktur og opbygning, de skal helst være bygget på flad mark. Det taler ikke på samme måde til det menneskelige eller det barnlige sind. De benspænd, der har været i forbindelse med Hytter i Vorupør, har medvirket til, at vi skulle tænke rummene kreativt og gennemtænke hver en kvadratmeter. På den måde fandt vi ligesom konceptet for huset, og hvilket værktøjer vi ville bruge til at forme huset med. Det applicerede vi på plantegningerne, der i 2D viser, hvordan vi havde indrettet husene. I det tredimensionelle billede, vi har i en rendering, forsøgte vi at give et bud på, hvordan vi tror, huset vil se ud i virkeligheden.

Mens vi gik på arkitektskolen, var vi vidne til et begyndende fagligt opgør med tidligere computervisualiseringer, hvor der var regnvejre og skatere og solskin og parasoller og stjerner på himlen og generelt fuld smadder på renderingen, og hvad det medie kunne tilbyde. Nu viser man i højere

Visualisering af topersoners hytte med kig fra køkkenet mod spiseplads og soveniche. Sovenichen bruges som loungemøbel og sofa i dagstimerne.

Visualisering af sekspersoners hytte, set fra køkkenet mod pejsestuen. Hytten åbner maksimalt op mod udsigten med store vinduespartier og privat terrasse med udgang til venstre for pejsen.

MATERIALER – EKSTERIØR

Tagfladerne beklædes med tagpap som grønt tag med samme vegetation som på grunden.

Udvendige stålde-taljer konstrueres i cortenstål, der patinerer på en meget smuk måde.

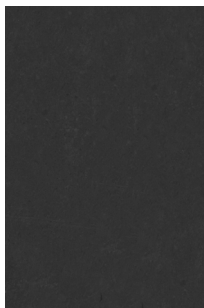

Udvendige terras-ser og trædeflader kan støbes beton, der koster på over-fladen.

MATERIALER – INTERIØR

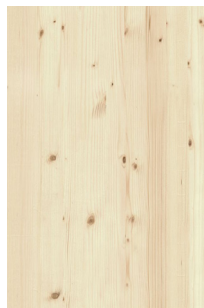
Støbte betongulve med et top-lag af flydespartel, der skaber en sømløs overgang mellem gulve og terrasse.

Møbler fremstilles i sortgrå linoleum. Et smukt og varmt materiale, som dan-ner kontrast med de lyse træfarver.

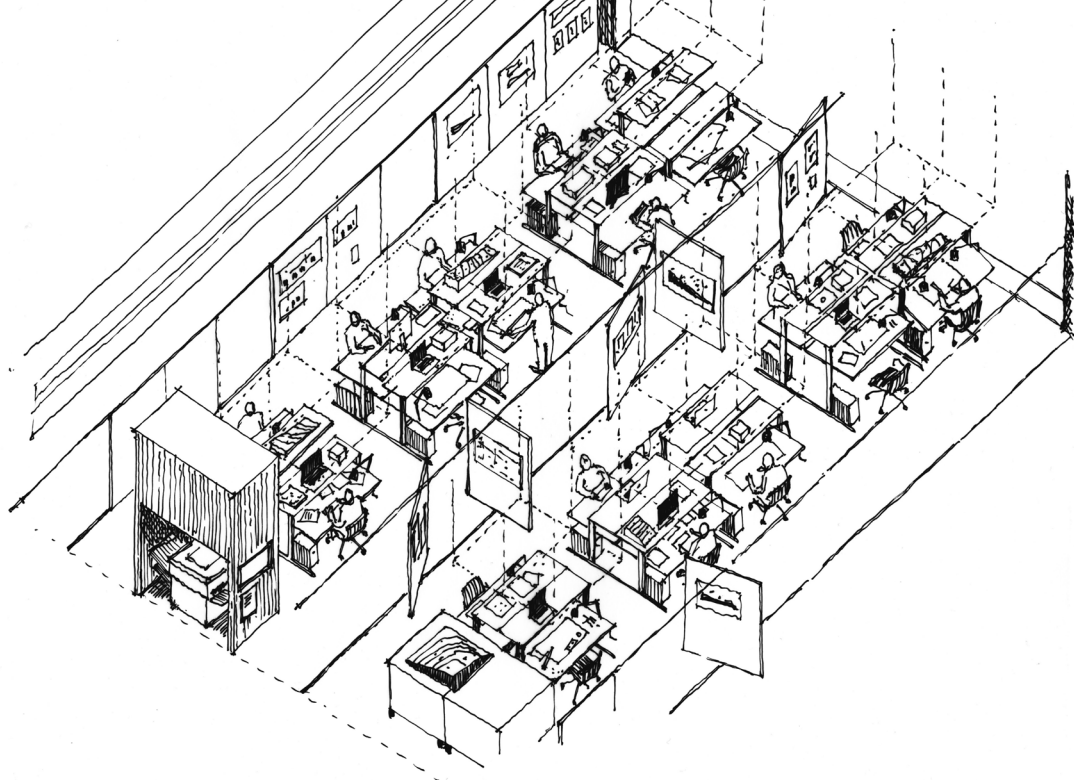

Lysninger og ikke-bærende træarbejde udføres i matlakeret polsk fyrfinér, der har en smuk, rødlig årestruktur.

Bærende vægge og dæk udføres i mat-lakerede CLT-ele-menter, som samles og beklædes med sibirisk lærk.

grad, hvordan husene rent faktisk kommer til at se ud i virkeligheden, og bruger det til at kvalificere vores beslutninger med. Det er noget, der ligger os meget på sinde. Derfor er vi meget velovervejede omkring, hvordan vi bruger visualiseringerne, og hvad det viser. Ofte afleverer vi tredimensionelle håndtegninger i stedet eller perspektivtegninger tegnet i hånden på tredimensionelt grundlag, så vi kan sortere i, hvad vi viser bygherrerne, og hvilke tanker vi vil sætte i hovedet på dem. Når man laver en visualisering, skal man forholde sig til alting, herunder materialer, hvorimod man på håndtegningen kan lade mere være usagt. Beskueren eller modtageren skal have mere fantasi og selv fylde ind, hvilket betyder, at man kan drømme lidt mere i det og være lidt mindre konkret. Når man laver visualiseringer, skal man helst komme så tæt på det endelige byggeri som muligt. Hvis man sammenligner visualiseringerne, som blev lavet som et skitseforslag til Hytterne i Vorupør, og de færdige hytter, som de tager sig ud efter en længere periode, så synes vi selv, at vi er ret tæt på. Det er noget, vi er stolte af. Vi kan ikke lide at sælge et produkt på nogle visualiseringer eller sætte tanker i hovedet på bygherre eller de mennesker, der skal bo ved siden af, som vi ikke kan få løst i virkeligheden. Det er bedre at vise en rendering af, hvor ringe det bliver, hvis vi tror på, det bliver ringe. For så skal vi nok lave noget andet, og så kan vi bruge det til at overbevise bygherre om, at det er en dårlig beslutning frem for at føre projektet igennem for hver en pris. Tit bliver visualiseringen brugt til at overbevise bygherre om, hvor godt et projekt man kan lave. Det kan være et bedragerisk værktøj, det ligner virkeligheden, men er det ikke. Der skal man som arkitekt udvise moral og ikke bare være til salg for enhver pris. Grunden til, at vi sidder her og er selvstændige på tiende år, er, fordi vi oplever, der er meget snyd og bedrag i arkitektbranchen. Der er konstant et opgør med de store tegnestuer, fordi de netop er til salg. Jeg bliver sur, når jeg ved, hvor godt man kan gøre det, og man alligevel lader være. Det er alle os andre, der skal se på det, og det er få mennesker, der reelt skal bruge det. Der har man en forpligtelse til at gøre det bedre. Huset står der i længere tid, end vi selv gør. Arkitekten dør, men huset består. Vi er nødt til at tage stedet alvorligt. Det betyder meget for os, at vi ikke bare kommer og smadrer det hele og så smutter igen. Arkitektur kan ødelægge en hel masse for en masse mennesker, hvis man ikke gør sig umage.

New Aarch kontorlandskab

OM PROJEKTET

Kontorlandskabet på den nye arkitektskole i Aarhus rummer faste arbejdspladser for teknisk/administrativt personale, ledelsen samt undervisnings- og forskningspersonale. Undervisere og forskere sidder i ét stort lokale, hvor indretningen på den ene side giver mulighed for vidensdeling, sparring og det tilfældige møde. På den anden side har det været et stort ønske for medarbejderne, der tidligere har været vant til mindre kontorer, at bevare noget af den karakter. Løsningen har været et storrumskontor, som føles som en række mindre rumligheder.

Status
Opført

År
2017-2021

Lokation
Aarhus

Areal
1.000 m²

Bygherre
Arkitektskolen Aarhus/
Bygningsstyrelsen

Rådgiverteam
Kasper Holmboe & Troels Thorbjørnson, Spant Studio

Vi blev kontaktet af arkitektskolen i Aarhus og spurgt, om vi, som sådan nogle underdogs, ville komme med et bud på indretningen af skolen. Der var tre nedslagsområder: indretning af tegnesalene, hvor de studerende sidder, indretning af, hvor medarbejderne sidder, og kantineområdet.

Medarbejderdelen på den nye skole består af et stort rum i beton og skolen er overordnet bygget i materialerne metal, beton og glas. Dette adskiller sig markant fra den gamle arkitektskole, der bestod af tyve forskellige bygninger rundt omkring Nørreport i hver sin stil og med hver sin alder, hvor de sidste 400 års arkitekturhistorie stor set er repræsenteret. Hvor medarbejdere og elever før sad i små kontorer og ikke ønskede at sidde i et storrumskontor, stod ledelsen af arkitektskolen med programmet for opgaven, der lagde vægt på vidensdeling, tværfaglighed og udveksling. På den tidligere skole kunne man gemme sig væk i et hjørne, på den nye arkitektskole ønskede man at samle skolen med gennemsigtighed og tilstedeværelse. Udgangspunktet for os blev netop det store rum, og vores take på det var et ønske om at tage oplevelsen med ind i den ellers rationelle, logisk byggede og stringente arkitektur. Inspirationen til projektet kom blandt andet fra den italienske middelalderby, med dens karakteristiske pladser, gader og stræder. Dette princip ønskede vi skulle gå igen i rummet. Vi ønskede at gøre pladsen til den enkelte lidt mindre, men skabe mere fælles plads og faciliteter. Der blev skabt nogle rum i rummene, der imødekommer specifikke behov eller funktioner. Vi ønskede at skabe en struktur, hvor der skete noget nyt rundt om hvert et hjørne. Vi prøvede at designe stræderne, så at sige, med skriveborde og arbejdspladser, husene, der er rummene til funktioner, og pladserne, som er dér, hvor man mødes og er sammen.

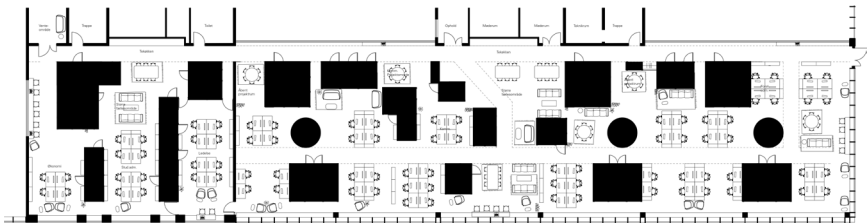
Vi ønskede også at bevare en enkelthed i rummet. Vi vidste, at brugerne af rummene ville fylde rummene med arbejdsmaterialer, en masse materialeprøver, tekstiler, farver, støbeprøver, mursten og et væld af alt muligt. Det ville skabe et lag af materialitet, der bliver lagt ned over rummene, og som således også bidrager til rummenes karakter. Rummene skulle derfor være imødekommende for dette lag og ikke larme for meget i sig selv. Rummene har således fået noget identitet gennem laget af materialitet, samtidig med

KONCEPT

Konceptet er at indrette det næsten 1.000 m² store lokale som en lille italiensk landsby med alt, hvad der hører til af små og store huse, pladsdannelser, gader og stræder. Pladsdannelserne mellem massiverne opdeler det enorme rum i mindre, mere intime arbejdsmiljøer, der effektivt udvisker fornemmelsen af storrumskontor. I udvalgte områder får medarbejderne deres faste arbejdsplads, ligesom der er en række andre arbejdsmuligheder ved fleksible arbejdspladser ud mod facaden/udsigten, i små flexrum mv.

MASSIVER OG PLADSER

Massiverne danner snævre passager, uformelle arbejds- og loungeområder samt en afgrænsning omkring undervisningsprogrammernes arbejdsenkaver, der giver oplevelsen af en serie af rum snarere end et storrumskontor.

at de enkelte brugere har indtaget deres individuelle arbejdspladser med egne genstande, som f.eks. en gammel Mac-computer fra 1980'erne og en lavalampe. Man kunne nemt fare vild i de mange gentagelser i rummet, men i og med folk fylder noget ind i rummet, er det med til at give rummet karakter og forskelligartethed.

Skolens brugere, elever og medarbejdere har været involveret i processen omkring indretningen. Rummet og dets indretning er derfor præget af dette. Skrivebordene, der er hæve-sænke-borde, blev skabt til skolen og er derfor også tænkt sammen med rummet. Vi ønskede oprindeligt at lave skrivebordene mindre for at få flere fælles faciliteter og mere fælles plads. Men funktionaliteten for brugerne ville blive udvandet ved for små skriveborde; man havde brug for mere individuel arbejdsplads, og derfor endte bordene med at blive større, end vi først havde tænkt. Men grebet i selve rummet er fastholdt, selv om proportionerne gennem processen er ændret. På den måde bliver de et eksempel på, at projektet og dermed

rummet ændrer sig løbende i processen ud fra brugernes behov og interessepunkter. Det lå heller ikke hundrede procent fast fra start, hvilke funktioner og faciliteter der specifikt skulle ende med at ligge i rummet. På den måde minder processerne om campinghytterne i Vorupør, men det er forskellige faktorer, der påvirker. Mens hytterne var meget byggeteknisk komplekse, har indretningen af arkitektskolen været mere menneskeligt kompleks i forhold til, at rummet har mange funktioner for mange forskellige mennesker.

Der er også en del lovgivning i projektet, der har været med til at definere og diktere vores arbejde med rumligheden, og hvordan rummene i sidste ende ville blive. Der var f.eks. steder i rummet, hvor man ikke måtte have faste arbejdsstationer, da der var for lidt dagslys. Samtidig er der en dobbelthed i, at man ofte laver storrumskontorer, fordi de er billigere, men at ingen egentlig ønsker at sidde i dem. Derfor blev vores afsæt for opgaven, hvordan vi kunne få brudt rummet ned til noget, brugerne kunne holde ud at sidde i. Vi ville skabe nogle inddelinger, som gjorde det nært og mindre, med nogle skrivebordsgrupper med klart definerede adskillelser. Vi ønskede at lave nogle rum i rummene og introducere nogle materialer fra materialepaletten, som skolen består af, og som man bliver glad af at være tæt på, f.eks. træ og filt. Så her har vi brugt materialerne aktivt til at skabe nogle attraktive arbejdspladser og til at bløde rummene op. Vi havde desuden fokus på, at der skulle være en god akustik i rummene. Der er en nærmest katedralagtig stemning derinde. Folk går hen til hinanden for at snakke, men der er ikke larm eller støj. Folk trækker sig ud af fællesrummene og ind i andre rum, hvis de har behov for at larme mere, snakke højt i telefon eller andet.

Et delelement i projektet blev at lave et hæve-sænke-bord til skolen. Oprindeligt havde vi sat nogle borde i visualiseringen af projektet, som så senere måtte skiftes ud med nogle kommercielt producerede borde. Arkitektskolens ledelse blev senere så glade for vores borde, at de besluttede sig for, at de skulle produceres til hele skolen sammen med virksomheden Holmriis, der er i gang med at kommercialisere dem yderligere til salg. Referencerammen for materialet til bordet var bl.a. de gamle træreoler, der

New Aarch Desk (2020), 150 × 80 cm.

spiller en ny og væsentlig rolle som rumdelere og opbevaring på skolen. Vi bygger videre på denne ramme i vores skrivebord. Samtidig binder stålet bordet til det industrielle i den nye arkitektskole. Bordet arbejder på sin vis med skolens genius loci, dens tidslighed og karakter.

Alle illustrationer i denne er gengivet med venlig tilladelse fra Spant Studio.

Det, der viser sig som skjult

ANETTE HARBOE FLENSBURG

Det begynder med, at jeg sætter to plader sammen til et hjørne. Skalaen er stilleben/dukkehus, og materialet er som regel skumpap sat sammen af nåle. Så har jeg allerede et tilflugtssted i det uendelige univers. Så har jeg allerede gestaltet begyndelsen til et rum; der er både flade og perspektiv – og tydelig relation til flere a priori vilkår, som f.eks. tid, når solens vinkel tegner hurtigt skiftende figurer af lys og skygge. Tyngdekraften er selvfølgelig også allestedsnærværende; hæftes pladerne ikke solidt sammen, braser den skrøbelige konstruktion lynhurtigt sammen som et korthus. Ligesom pladernes molekylære strukturer er afgørende for, om de spærrer for lyset eller er transparente. Disse fysiske vilkår, og jeg har bare nævnt de mest uoverstigelige, udgør en meningsfuld mur at spille op imod. Som en både pålidelig og overraskende samtalepartner for mine anelsesfulde idéer. For hvad leder jeg egentlig efter, når jeg flytter rundt på disse plader, på samme måde som Morandi år efter år flytter rundt på de samme dåser, kander og skåle? Når jeg igen og igen bygger rum, der som arkitektoniske metamorfoser bærer på deres egen snarlige forvandling.

Jeg kan ikke sige det tydeligere, end at det er et forsøg på at fastholde den *form for intensitet*, der et øjeblik kan opstå i det synlige. Som findes der en vigtig besked om verden i netop denne flygtige konfiguration. At det hele ofte ender i malerier og ikke med selve modellen eller fotoet, har også noget at gøre med intensitet, altså at min *fremkaldelse af tingene som maleri* er en måde at øge den sanselige intensitet – og samtidig udfordre de omtalte mulighedsbetingelser. Og det har også noget at gøre med, at jeg leder efter *det, der viser sig som skjult*.

Men hvad vil det sige at vise sig som skjult? Det kan være det, at noget overhovedet *er*, som er det bagvedliggende skjulte vilkår for altings eksistens. Det kan være det, at det synlige billede henviser til det, der ikke er synligt, som er billedet en krystal, der viser en enkelt facet, mens de andre

facetter af samme grund er skjult for blikket. Det kan være en u håndgribelig fortætning, en atmosfære, der opstår i et særligt samspil af farve, lys, skygge, refleksioner. Det kan være det at se et billede, som en palimpsest, der skjuler de første underliggende lag af maling. Eller som en slags rødmen eller udslæt, der stiger op og fortæller os om det, der sker dybt inde i kroppen, stoffet og bevidstheden, som vi netop ikke kan se.

Hvad der gør noget til et kunstværk, er i princippet altid delvist skjult – hvilket ikke forhindrer os i at tale om det. Tværtimod. Selv om det kan være svært, for det, vi taler om, er i høj grad alt det, vi ikke kan se. Det skjulte. *Clarum per obscurius* er det latinske udtryk for at kunne se det vanskelige, det dunkle og komplicerede, der ligger bag det klare og det lyse.

Jeg tænker på min billedkunstneriske praksis som et vidnesbyrd om det, der viser sig under særlige omstændigheder; rummets opbygning, placering i verden, tid på dagen, mit subjektive perspektiv. Men også som et forsøg på at se det dunkle og skjulte bag det synlige, det klare og det lyse. Ambitionen er at give det en form, et udtryk, der skaber et fælles resonansrum med beskueren – hvis blik og forestillingsevne er med til at udvide feltet. Og hele diskussionen om, hvad det egentlig er, vi ser og ikke ser, når vi ser.

ILL. 1

Anette H. Flensburg: *Corner Left V*, 2022, olie på lærred, 120 × 85 cm.

} INTERZONE {

II

MIA RUDFELD

Interview med Spant Studio

ANETTE HARBOE FLENSBURG

Det, der viser sig som skjult